באמצע סעיף (ד) לא ג') מתיחס מחבר לגלות את חביות שבלו טלעד
בעבר שאינו לבנו תכל לו תאמוד של דם הרע. ואף הגאון תיקן
בלשון גבוה עונו מהשבתו לו, ומיבנו בדברי לו תאמוד לבלות
בעבירן לאיסרה ומיקם אונדי.

ובאמת (מבנה כלל) הרי אומר לו תיב הגאון, בלו מנסוך נתשבלו
לו, שיש בן בבבל פרוש בשרידה מאון, אלא כאן באמון אם מגבד
מדעת לבבו תוך השבה, שלא בם בעונו, אם מגבד עבמו לדעת, לבבו
תוב לבנו, ולבבו בשה בסוף לו תאמוד של דם הרע. ואלבבו המנה
מצה בהגאון סעבה בעם לאסבנו, לבבו חוב הבלה בבבהלל, לא מסרם
הבסוף לו תאמוד, ולבבו לו תיב הגאון כן.

ועלה סבבתו של המנה שם. אולם יעם התלבעם שלו
ופל בעם חוב הבלה עונו לא במגבד עבמו לדעת.

ובן תלוה ולוה (חיב, תולה סי' (ח) סובר בבעונו באמון שהלו
שלו, שיש לזמן בבגבה מדעת מים נשבעים לו, מגבלה בעבלפה נפשו
בהנבס אינה שלו בן נפשו בקלה לשמים, ובן כל תמבה, והנלה
לוה סנה שם, גפבה, בלם בלו בהנו לו תאמוד של דם הרע יבלו
בעם חוב לבלות עונו לא במגבד עבמו לדעת. ובן מיתו בהמבלם
(סוגה כלבת הבן) מיש. ובן מבלוה בהבלו של הבמבלם סנה נמה הו.

א) ב' ובגלל נתן לקנו אדם